

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 434/05
08.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе и Соње Манојловић, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптужене АА, због кривичног дела кршење закона од стране судије из чл.243. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Неготину, оптужене АА и њеног браниоца адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Неготину К.30/04 од 25.11.2004. године, после седнице већа одржане у смислу чл.375. ЗКП дана 08.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Неготину, оптужене АА и њеног браниоца и пресуда Окружног суда у Неготину К.30/04 од 25.11.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Неготину К.30/04 од 25.11.2004. године оглашена је кривом оптужена АА због кривичног дела кршења закона од стране судије из чл.243. Кривичног закона републике Србије, па јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 1 - једне године и истовремено одређено да се она неће извршити уколико оптужена у року од 3 - три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело; оптужена АА обавезана је да суду на име паушала плати износ од 1.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 300,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Неготину због одлуке о казни с предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужена за извршено кривично дело осудити на безусловну казну затвора у адекватном временском трајању;

- оптужена АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с предлогом да се жалба усвоји и првостепена пресуда укине те врати на поновно суђење или да се преиначи тако што ће се оптужена ослободити од оптужбе и досудити накнада трошкова кривичног поступка;

- бранилац оптужене АА, адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, с предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење; жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буду обавештени оптужена и бранилац.

Одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца поднела је оптужена Радмила Јовановић, с предлогом да се

жалба тужиоца одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.567/05 од 30.03.2005. године предложио да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Неготину, преиначи пресуда Окружног суда у Неготину К.30/04 од 25.11.2004. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће се оптужена Радмила Јовановић осудити на казну затвора а да се жалбе оптужене и браниоца одбију као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу чл.375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца, браниоца оптужене, адвоката АБ и оптужене АА, која је изостанак путем телеграма оправдала због немогућности присуства ради смрти њене мајке, размотрени су списи предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода жалби и одговора на жалбу суд нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона, на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл.380. став 1. тач.1. и 2. ЗКП).

У жалби браниоца оптужене указује се о томе да пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.368. став 2. тач.11. ЗКП, јер је изрека неразумљива, а разлози нејасни. Тако се првостепени суд у образложењу пресуде позива на одредбу чл.52. став 2. ЗПП, погрешно је тумачећи, јер се месна надлежност суда везује не само за пребивалиште тужиоца у време подношења тужбе, већ и за његово боравиште а евидентно је да је тужилац боравио у ВВ, јер је ту имао своју радњу. Даље, по жалби, закључак суда о томе да је оптужена прекршила закон - конкретно одредбе чл.71. тач.3. ЗПП, не указује на њену намеру да свом зету као тужиоцу осигура успех у парници, већ би то био разлог за укидање пресуде у парничном поступку, што овде није учињено. И на крају, бранилац сматра да је повређена одредба чл.91. ЗКП, јер је суд пропустио да изврши суочење између оптужене и сведока ДД на околности разлике у њиховим исказима.

Врховни суд налази да су жалбени наводи браниоца неосновани, будући да је у побијаној пресуди правилно тумачена одредба члана на коју се бранилац позива везано за месну надлежност, јер је штета настала у Црној Гори, где је и пребивалиште тужиоца, чиме се опредељује месна надлежност суда. Даље, одредба чл.71. став 3. ЗПП је изричита и обавезујућа, тако да је у овом случају због степена сродства између оптужене и ГГ као тужиоца у парничном предмету захтевала изузеће оптужене да у истом поступку као судија. И на крају, по одредби чл.91. став 1. ЗКП, суд није обавезан да изврши суочење оптужене и сведока ГГ, пошто им се искази не слажу, већ је то препуштено слободној оцени суда, па се не може говорити о постојању битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. став 2. ЗКП, како се то у жалби браниоца оптужене неосновано указује.

Жалбама оптужене и њеног браниоца оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, а тиме и правна квалификација кривичног дела у питању.

Наиме, по жалбама се пориче извршење кривичног дела и истиче да је оптужена у спорном парничном предмету поступала као судија на потпуно једнак начин као и у односу на друге предмете и да без обзира на степен сродства између ње и тужиоца ГГ, није ништа радила противзаконито, већ у духу закона и правичности, без намере да њему прибави какву корист, што потврђују и одлуке виших судова, нити је погодовала добром исходу кривичног поступка. О потреби њеног изузећа у том предмету питала је председника суда сведока ДД који се сагласио да она води тај поступак те није посебно захтевала одлуку у том погледу, нити је написала неку службену белешку у спису предмета о томе. Оптужена налази да је до њеног оптужења дошло касније због поремећених односа између ње и сведока ДД. Такође, оптужена истиче да почетно није знала ништа о месту пребивалишта ГГ нити о томе да ли су он и њена сестра ЋЋ у браку или су разведени. И на крају, у жалбама се истиче да оптужена није имала намеру да ГГ осигура успех у парници у погледу висине опредељеног тужбеног захтева, будући да је досуђени износ потврђен одлуком вишег суда, а противна тужена страна није се придружила кривичном гоњењу оптужене.

Врховни суд налази да је чињенично стање у побијаној пресуди потпуно и правилно утврђено, а тиме и правна квалификација кривичног дела у питању.

Пре свега, одредба чл.71. тач.3. ЗПП је императивног карактера, са обавезом да се у овом случају,

оптужена као поступајући судија у парничном поступку у коме је једна од странака, - тужилац ГГ, био супруг њене рођене сестре, дакле, због степена тазбинског сродства са истим, морала изузети као судија у вођењу поступка. Ову чињеницу оптужена је знала, што ни сама не пориче и била је дужна да поднесе писмени захтев и да се о томе одлучи, тачније није могла да води овај поступак. Њена одбрана да је о томе усмено, на ходнику судске зграде обавестила председника суда ДД је неоснована. Како због чињенице да то пориче поменути сведок, тако и због обавезности оптужене да прекине са радом у том предмету, док се о томе не одлучи. Ако се има у виду изјава сведока ДД да му оптужена није саопштила и да није знао да она води тај парнични поступак, те да је први пут дошао до таквог сазнања када је примио допис "ЕЕ" од 27.11.2003. године, када је као председник суда дана 03.12.2003. године донео решење којим је оптужену изузео из поступка у овој парници, а при чињеници да ни други радници суда: ЖЖ, ЗЗ и ИИ о томе нису имали сазнања нити им је то оптужена помињала, онда је очигледно да је она свесно прекршила одредбу о њеном обавезном изузећу у намери да тужиоцу, свом зету, прибави какву корист и то у виду осигураног успеха у парници, доносећи поменуте пресуде, који представљају незаконит акт јер је у тим поступцима судила судија - оптужена, која из напред поменутих разлога није могла да суди.

Што се тиче месне надлежности, оптужена је имала сазнање из списка предмета где се налази пребивалиште тужиоца ГГ и где је наступела штета о чему очигледно није водила рачуна погодујући на тај начин успеху у парници и тиме прибављајући корист другом лицу.

Остали жалбени наводи оптужене и њеног браниоца, који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и повреду кривичног закона, нису од значаја за исход кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине обележје кривичног дела у питању, тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптужене АА према учињеном делу, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом дела по чл.243. КЗ РС и кривични закон је правилно примењен, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Испитујући пресуду у погледу изречене кривичне санкције, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности од значаја за изрицање исте. Дат је и одговарајући значај утврђеним олакшавајућим околностима - о томе да је оптужена породична, мајка једног малолетног детета, неосуђивана, те да је у међувремену остала без посла, пошто је разрешена судијске дужности, то је очигледно да више неће бити у прилици да суди и тиме неће негативно утицати на друге судије да чине оваква и слична кривична дела нити ће она бити у могућности да их изврши. Због тога се и по налажењу овога суда изрицањем условне осуде са временом проверавања од 1 - једне године, уз запрећеност казном затвора од 3 - три године може постићи сврха кривичних санкција предвиђена чл.5. ОКЗ.

Зато се супротни жалбени наводи Окружног јавног тужиоца са предлогом изрицања казне затвора као и оних у жалбама оптужене и браниоца са предлогом ослобођења од одговорности показују неоснованим.

Одлука о трошковима кривичног поступка заснива се на правилној примени чл.193. и 196. ЗКП, па је жалба оптужене у овом делу неоснована.

Са свега напред изложеног, а на основу чл.388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Свјетлана Николић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

вг